

tal kunde ikke vægre sig ved at stemme alvorligt om denne Dagsorden. Jeg kunde altsaa ønske, at en saadan Dagsorden blev stillet, men jeg vil ikke stille Forslag derom, det vilde være Ironi, og jeg vil ikke drive Løjer med dette Tings Forhandlinger. Men jeg vilde altsaa ønske, at en saadan Dagsorden blev stillet, og jeg henstiller til det ærede Medlem bag ved mig, at han stiller den, for at den kan blive Genstand for en fuldt ud alvorlig Debat og en fuldt ud alvorlig Afstemning ved denne Løjighed. Thi det er dog Sagens Kerne, det er der, vi have Humlen: Har Krigsministeren, hans Foranstaltninger og hans Virksomhed Tillid i dette Tings Flertal, Tillid i Venstre? Hvis en saadan Dagsorden blev stillet, tvivler jeg alligevel om, at den kunde faa Tilslutning fra det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), fra det ærede Medlem for Hornslet (K. Kristiansen) og andre Medlemmer, saa tror jeg alligevel ikke, trods al Mangel paa Principper i Venstre, trods al Mangel paa Personligheder, at man vilde have været i Stand til at slutte sig til den.

Den Person, som egentlig skulde frem i Forgrunden, i første Linie under denne Debat, det maatte aabenbart være Krigsministeren. Saa vidt man kan skønne af alt, hvad der er kommet frem, af alle de førte Forhandlinger, har Stillingen inden for Ministeriet og inden for Venstre været den, at Krigsministeren har villet meget længere frem, har villet foretage langt større Foranstaltninger end dette, man nu i Øjeblikket har givet ham Lov til, og end dette, man her tilsiger Ministeriet sin Tilslutning til. Dette er blevet fremsat offentligt i et Venstreblad, og jeg griber her Lejligheden til at rette et direkte Spørgsmaal til den højtærede Krigsminister, som er til Stede her i Dag. Jeg tror, Besvarelsen fra den højtærede Krigsministers Side af et Par korte, klare, direkte Spørgsmaal her i Tinget, vilde være af meget stor Betydning for denne Debats Afslutning. Det er sagt i et Venstreblad, at Krigsministeren over for Venstres Bestyrelse har stillet Krav om flere hundrede tusinde Kroner til Landbefæstningens Udbedring samt om Indkaldelse af 20,000 Mand til Besætning af Landbefæstningen. Endvidere er det udtalt, at han anser det for sin Opgave at gøre alt, hvad han formaar for at udbedre og udvide Fæstningen, og endelig er det udtalt, at han har erklæret gentagende under Forhand-

lingerne i disse Dage, at hvis han ikke fik sin Villie der, saa vilde det ikke være muligt for ham at forblive siddende som Krigsminister. Saaledes er det udtalt i et Venstreblad, og jeg spørger nu den højtærede Krigsminister, om dette er rigtigt? Har Krigsministeren over for Venstres Bestyrelse og over for Venstremænd udtalt Ønsket og Kravet om flere hundrede tusinde Kr. til Udbedring af Københavns Landbefæstning og til dens Besættelse? Har han udtalt Ønsket om ekstraordinær Indkaldelse af 20,000 Mand, og har han sagt, at fik han ikke dette, kunde han ikke blive siddende i denne Regering? Endvidere hedder det i det nævnte Venstreblad, at trods det, at Krigsministeren fik Afslag herpaa — fra nogle Sider fordi man principielt var imod det, fra andre Sider vel, fordi man ikke fandt Øjeblikket belejligt til at gaa saa vidt — er han dog bleven siddende i Ministeriet, ventende paa en gunstigere Lejlighed end den nuværende til at gennemføre det her skildrede Program.

Se, det er det, som er Kærnen. Spørgsmaalet er, hvorledes Krigsministeren staar der. Spørgsmaalet er i det hele taget, om den højtærede Krigsminister staar paa Venstres Program eller ej. Spørgsmaalet er, naar der i Dagsordenen udtales Tillid til Regeringens Hævdelse af Neutraliteten, om den højtærede Krigsminister i Venstres Ministerium opfatter denne Neutralitet i Overensstemmelse med Socialdemokraternes og Venstres tidligere Principper i denne Sag, eller om hans Opfattelse af Neutraliteten stemmer med Højres i denne Sag. Vi have jo faaet de to forskellige Opfattelser klart beskrevne i den Tale, som vor ærede Ordfører hentydede til, den Tale, som det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) holdt den 17. Januar 1899, hvori han sagde: Højres Opfattelse af Neutraliteten er den, at vi skulle forsvare den, men det er en Misforstaaelse; Venstres er den, at vi kunne ikke forsvare den, vi skulle kun konstatere den, og det skulle vi blandt andet gøre ved saa lidt Spektakel, saa ringe Militæralarm som muligt. Spørgsmaalet er altsaa, om Krigsministeren hyl-der Højres Opfattelse, eller om han hylder Socialdemokraternes og Venstres tidligere Opfattelse. Spørgsmaalet er i det hele taget — og her vil jeg atter direkte spørge den højtærede Krigsminister: Føler Krigsministeren sig staaende paa Grundlag af Venstres Program af 1896: Nedsættelse af Militæruddgifterne? Er han enig i den Opfattelse af Neutraliteten, som hans Kol-